Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (viies koda)

29. september 2021 *

Dokumentidega tutvumine – Määrus (EÜ) nr 1049/2001 – Dokumendid, mis on seotud menetlusega riigiabi tagasinõudmise kohta sellise otsuse tulemusel, millega abi tunnistatakse siseturuga kokkusobimatuks ja kohustatakse see tagasi nõudma – Dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumine – Kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärki kaitsev erand – Ülekaalukas üldine huvi – Diskrimineerimiskeelu põhimõte – Põhjendamiskohustus

Kohtuasjas T-569/19,

AlzChem Group AG, asukoht Trostberg (Saksamaa), esindajad: advokaadid A. Borsos ja J. Guerrero Pérez,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: C. Ehrbar ja K. Herrmann,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada komisjoni 22. juuli 2019. aasta otsus C(2019) 5602 (final), millega keelduti võimaldamast hagejal tutvuda dokumentidega, mis on seotud menetlusega riigiabi tagasinõudmise kohta sellise otsuse tulemusel, millega abi tunnistatakse siseturuga kokkusobimatuks ja kohustatakse see tagasi nõudma,

ÜLDKOHUS (viies koda),

koosseisus: koja president D. Spielmann, kohtunikud O. Spineanu-Matei (ettekandja) ja R. Mastroianni,

kohtusekretär: ametnik I. Pollalis,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 23. märtsi 2021. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

I. Vaidluse taust

1 Euroopa Komisjon leidis oma 15. oktoobri 2014. aasta otsuses (EL) 2015/1826 riigiabi SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) kohta, mida Slovakkia andis äriühingule NCHZ (ELT 2015, L 269, lk 71), muu hulgas, et Slovaki keemiaettevõtja Novácke chemické závody, a.s. (edaspidi „NCHZ“) oli saanud ebaseaduslikku ja siseturuga kokkusobimatut riigiabi panktorimenetluse ajal. Ta otsustas, et nii NCHZ-l kui ka majandustegevuse jätkajal Fortischem a.s-l tuleb abi tagasi maksta.

2 Hageja AlzChem Group AG on Saksamaa ettevõtja, kes tegutseb keemia valdkonnas ja kes astus huvitatud isikuna menetlusse, mille tulemusel tehti otsus 2015/1826.

3 Otsuse 2015/1826 peale esitati kaks osalise tühistamise hagi. Üldkohus jättis hagi 24. septembri 2019. aasta otsusega Fortischem *vs.* komisjon (T-121/15, EU:T:2019:684) põhjendamatuse tõttu rahuldamata. Üldkohus tühistas 13. detsembri 2018. aasta otsusega AlzChem *vs.* komisjon (T-284/15, EU:T:2018:950) otsuse 2015/1826 artikli 2.

4 Hageja esitas 12. aprilli 2019. aasta kirjaga Euroopa Komisjonile Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) alusel taotluse tutvuda teatavate dokumentidega. Taotlus puudutas komisjoni käsutuses olevaid asjakohaseid dokumente, sealhulgas eelkõige Exceli töölehti, Wordi dokumente või siseandmebaase, mis sisaldasid teavet tagasinõudmise menetluse edenemise seisu ja Slovaki Vabariigi poolt otsuse 2015/1826 alusel tagasi nõutud riigiabi summa kohta (edaspidi „taotletud dokumendid“).

5 Komisjon jättis selle taotluse 24. aprilli 2019. aasta kirjaga rahuldamata põhjendusel, et see kuulub määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses ja kolmandas taandes ning lõikes 3 ette nähtud erandite kohaldamisalasse. Ta märkis samuti, et ei ole esitatud ühtegi argumenti, mis tõendaks ülekaaluka üldise huvi olemasolu, mis õigustaks taotletud dokumentide avalikustamist, ning et dokumentidega osaliselt tutvumine ei ole võimalik.

6 Hageja esitas 15. mai 2019. aasta kirjaga komisjonile määruse nr 1049/2001 artikli 7 lõike 2 alusel kordustaotluse. Ta vaidlustas komisjoni keeldumise, väites eelkõige, et tema taotlus ei puudutanud ühtegi dokumenti, mis kuulub komisjoni viidatud erandite kohaldamisalasse, ning et esineb ülekaalukas üldine huvi, mis õigustab taotletud dokumentide avalikustamist. Lisaks taotles ta nende dokumentidega tutvumist osaliselt või nendega tutvumist komisjoni ruumides.

7 Komisjon teatas 11. juunil 2019 hagejale, et tema kordustaotluse menetlemine on pooleli, kuid et talle ei vastata ettenähtud tähtaja jooksul ning et sellele taotlusele vastamise tähtaega pikendati 15 tööpäeva võrra vastavalt määruse nr 1049/2001 artikli 8 lõikele 2. Ta teatas 1. juulil 2019 hagejale, et kõiki tema taotluse täielikuks analüüsimiseks ja lõpliku otsuse tegemiseks vajalikke asjaolusid ei ole saadud koguda ning et lõplik otsus edastatakse talle niipea kui võimalik.

II. Vaidlustatud otsus

8 Komisjon keeldus 22. juuli 2019. aasta otsusega C(2019) 5602 (final) (edaspidi „vaidlustatud otsus“) võimaldamast hagejal tutvuda taotletud dokumentidega, leides, et need kuuluvad ühelt poolt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud uurimise kaitse erandi alla ja teiselt poolt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud ärihuve kaitsva erandi alla.

9 Esimesena, mis puudutab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit, siis leidis komisjon, et taotletud dokumendid ei kuulu mitte ainult riigiabi käsitleva uurimise haldustoimikusse, vaid ka ebaseaduslikku riigiabi käsitleva otsuse rakendamist puudutava uurimise juurde.

10 Ühelt poolt märkis komisjon, et kohtupraktika kohaselt kehtib üldine konfidentsiaalsuse eeldus, mille kohaselt kahjustaks riigiabimenetluse haldustoimiku dokumentide avalikustamine seda abi puudutavate uurimiste eesmärki, isegi kui menetlus on lõpetatud. Ta leidis, et taotletud dokumendid, mis sisaldavad teavet sellise menetluse edenemise seisust, mis puudutab kõnealuse riigiabi tagasinõudmist, mis oli otsuse 2015/1826 alusel Slovaki ametiasutuste ülesanne, kuulusid haldustoimikusse seoses uurimisega abi kohta, mida ei olnud täielikult tagasi nõutud.

11 Teiselt poolt täpsustas komisjon, et ebaseadusliku riigiabi tagasinõudmise etapis tagas ta asjaomase liikmesriigi aktiivse abiga seda abi puudutava otsuse nõuetekohase rakendamise ning seega olid tema tegevus ja võetud meetmed olemuslikult seotud seda abi puudutava uurimisega määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande tähenduses. Ta märkis lisaks, et riigiabi tagasinõudmise etapp toimub struktureeritud ja ametliku menetluse raames, mis kujutab endast uurimist selle sätte tähenduses. Ta leidis, et kuna riigiabi käsitleva otsuse järgimata jätmine võib viia liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse algatamiseni, tuleb selle otsuse rakendamise etappi pidada kohtueelseks menetluseks, mis sarnaneb ELTL artiklis 258 ette nähtud menetlusega, mille puhul Euroopa Kohus on tunnistanud üldise konfidentsiaalsuse eelduse olemasolu. Seega võiks taotletud dokumentide üldsusele avalikustamine kahjustada Slovaki Vabariigiga alustatud dialoogi, mille jaoks oli oluline usalduse õhkkond.

12 Teisena märkis komisjon seoses määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandiga, et kohtupraktikas on tunnustatud ühes tema toimikus olevate dokumentide üldist konfidentsiaalsuse eeldust, sõltumata sellest, kas dokumentidega tutvumise taotlus puudutab lõpetatud või pooleliolevat kontrollimenetlust. Käesolevas asjas annavad taotletud dokumendid üksikasjalikku teavet tagasinõudmise protsessi edenemise seisu ja erinevate etappide kohta asjaomaste ettevõtjate poolt. See äriteave on tundlik. Ebaseadusliku riigiabi kohta tehtud otsuse täitmise etapi kahepoolset laadi arvestades tekitaks nende dokumentide enneaegne avalikustamine, mis puudutavad asjaomaste ettevõtjate poolt tagasinõudmise protsessi edenemise seisu enne selle abi tegelikku tagasinõudmist, nendele ettevõtjatele kahju ja kahjustaks lõpuks pigem riigiabi menetluse eesmärke kui aitaks kaasa läbipaistvusele.

13 Kolmandana jättis komisjon osalise tutvumise taotluse rahuldamata taotletud dokumentidele kohaldatava üldise konfidentsiaalsuse eelduse olemasolu tõttu.

14 Neljandana leidis komisjon, et kaalutlused, millele hageja ülekaaluka üldise huvi olemasolu tuvastamisel tugines, olid üsna üldised. Ta leiab, et asjaolu, et taotletud dokumendid on seotud haldusuurimisega ega puudutanud seadusandlikke akte, mille puhul on kohtupraktikas leitud, et nende puhul on olemas suurem läbipaistvus, ning asjaolu, et ta avaldab pärast tagasinõudmise

menetluse lõplikku lõpetamist kõnealuse riigiabi tagasinõudmise kohta teabe, mille hulka kuulub tagasimakstud summa, kaotatud summa ja tagasinõutud intress, põhjendab veelgi enam järeldust, et käesoleval juhul puudub ülekaalukas üldine huvi.

III. Menetlus ja poolte nõuded

15 Hagiavaldusega, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 15. augustil 2019, esitas hageja käesoleva hagi.

16 Ettekandja-kohtuniku ettepanekul otsustas Üldkohus (viies koda) avada menetluse suulise osa. Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu esitatud küsimustele kuulati ära 23. märtsi 2021. aasta kohtuistungil.

17 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

18 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

IV. Õiguslik käsitlus

19 Hageja põhjendab oma hagi kahe väitega, millest esimese kohaselt on rikutud õigusnormi ja tehtud ilmne hindamisviga määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses ja kolmandas taandes ja lõikes 3 ette nähtud erandite kohaldamisel, ning teise kohaselt on rikutud kohustust põhjendada keeldumist võimaldada tutvuda taotletud dokumentidega mittekonfidentsiaalses versioonis või komisjoni ruumides vastavalt sama määruse artikli 4 lõikele 6 ja artiklile 10.

A. Sissejuhatavad märkused vaidlustatavate aktide kindlakstegemise ja hagi esitamise tähtaja kohta

20 Hageja väidab, et määrust nr 1049/2001 puudutav Üldkohtu praktika näib tekitavat vaidlustatava õigusakti kindlakstegemisel ja hagi esitamise tähtaja kulgemise alguse kohta teatavaid ebakõlasid ning vasturääkivusi. Nii võimaldab kohtupraktika, eelkõige 10. detsembri 2010. aasta kohtuotsuse Ryanair *vs.* komisjon (T-494/08–T-500/08 ja T-509/08, EU:T:2010:511) analüüs, järeldada, et määruse nr 1049/2001 alusel dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumise otsuse peale tühistamishagi esitamise tähtaja kulgema hakkamise hetk määratakse kindlaks viimase päevaga, mil komisjon oleks pidanud otsuse vastu võtma. Hageja leiab, et isegi kui vaidlustatud otsus kannab 22. juuli 2019. aasta kuupäeva, hakkab hagi esitamise tähtaeg kulgema alates 5. juunist 2019, kuna sellel kuupäeval vastamata jätmist tuleb pidada nimetatud määruse artikli 8 lõike 3 kohaselt eitavaks otsuseks.

21 Seevastu vaidlustatava akti puhul juhul, kui komisjon ei ole otsust vastu võtnud määruse nr 1049/2001 artikli 8 lõikes 1 ette nähtud tähtaja jooksul, on see akt olenevalt asjaoludest kas vaikimisi tehtud keeldumisotsus või nii vaikimisi tehtud kui ka sõnaselge otsus või sõnaselge keeldumise otsus. Seega palub hageja, et selles osas, milles Üldkohus võiks asuda seisukohale, et vaidlustatud otsus sisaldab ka vaikimisi tehtud keeldumisotsust, mis tuleneb komisjoni vaikimisest kuni 5. juunini 2019 (kaasa arvatud), siis tuleb seda otsust pidada vaidlustatud otsuse lahutamatuks osaks.

22 Lisaks rõhutab hageja sõnaselge otsuse tühistamise hagi esitamise tähtaega käsitleva kohtupraktika võimalikku negatiivset ja ettenägematut mõju juhtudel, kui selle otsuse vastuvõtmine toimub pärast vaikimisi otsuse tegemist. Nimelt nähtub 10. detsembri 2010. aasta kohtuotsusest Ryanair *vs.* komisjon (T-494/08–T-500/08 ja T-509/08, EU:T:2010:511) ning 13. novembri 2012. aasta kohtumäärusest ClientEarth jt *vs.* komisjon (T-278/11, EU:T:2012:593), et kui vaidlustatav akt on sõnaselge otsus, hakkab see tähtaeg kulgema vaikimisi tehtud otsuse kuupäevast. Hageja oleks seega pidanud ümber sõnastama hagi, mille ta esitas määruse nr 1049/2001 artikli 8 lõike 3 alusel vaikimisi tehtud otsuse peale, et võtta vaidlustatud otsuses arvesse komisjoni esitatud argumente. Esialgset hagi esitamise tähtaega, mis tal pidi olema oma hagi ettevalmistamiseks, seega lühendati. See, kui kohtupraktikas lühendatakse seaduses sätestatud tähtaegu, mille jooksul isikud saavad kasutada oma õigusi vastavalt EL toimimise lepingule, võib neid õigusi aga õigustamatult piirata ning rikkuda Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikleid 42 ja 47.

23 Lisaks leiab hageja, et kohtupraktikat arvestades olid komisjoni 11. juuni ja 1. juuli 2019. aasta teated täiesti eksitavad ja võisid takistada tema õiguskaitse kättesaadavust ning et nende kohta tuleb teha kriitikat.

24 Komisjon lükkab ümber hageja väited ebakõlade ja vasturääkivuste kohta Üldkohtu praktikas ning väited tema võimaliku eksitava tegevuse kohta.

25 Selles kontekstis tuleb tõdeda, et komisjon ei vastanud hageja dokumentidega tutvumise taotlusele ei esialgse ega pärast esimest pikendamist vastamiseks ette nähtud tähtaja – 11. juuni 2019 – jooksul, mis vastab määruse nr 1049/2001 artikli 8 lõikes 3 nimetatud olukorrale, vaid ta võttis seejärel vastu sõnaselge keeldumise otsuse, mille puhul on tegemist vaidlustatud otsusega.

26 Sellises olukorras nagu käesolevas asjas, mida on kirjeldatud eespool punktis 25, tuleb komisjoni vastuse puudumist esiteks pidada vaikimisi tehtud otsuseks dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumise kohta. Mis puutub teist tähtaja pikendamist 1. juulini 2019, siis selle puhul ei saanud õiguspäraselt olla tegemist tähtaja pikendamisega, kuna määruse nr 1049/2001 artikli 8 alusel võis komisjon esialgset tähtaega pikendada ainult üks kord ning selle pikendatud tähtaja möödumisel loetakse vastuvõetuks vaikimisi tehtud otsus dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumise kohta (vt selle kohta 10. detsembri 2010. aasta kohtuotsus Ryanair *vs.* komisjon, T-494/08–T-500/08 ja T-509/08, EU:T:2010:511, punktid 38 ja 40, ning 27. novembri 2012. aasta kohtumäärus Steinberg *vs.* komisjon, T-17/10, ei avaldata, EU:T:2012:625, punkt 99). Sellega seoses tuleb märkida, et määruse nr 1049/2001 artikli 8 lõikes 1 ette nähtud tähtaeg on imperatiivne (vt selle kohta 19. jaanuari 2010. aasta kohtuotsus Co-Frutta *vs.* komisjon, T-355/04 ja T-446/04, EU:T:2010:15, punktid 60 ja 70) ning seda ei saa juhul, kui määruse nr 1049/2001 artikli 8 lõikes 2 ette nähtud tingimused ei ole täidetud, pikendada, kuna vastasel juhul võetakse asjaomaselt artiklilt igasugune soovitav toime, kuna taotleja ei teaks enam, millisest kuupäevast alates võib ta asjaomase määruse artikli 8 lõikes 3 ette nähtud hagi või kaebuse esitada (vt analoogia alusel 21. aprilli 2005. aasta kohtuotsus Housieaux, C-186/04,

EU:C:2005:248, punkt 26). Sellise dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumise kohta vaikimisi tehtud otsuse peale saab ELTL artikli 263 sätete alusel esitada tühistamishagi (vt selle kohta 27. novembri 2012. aasta kohtumäärus Steinberg *vs.* komisjon, T-17/10, ei avaldata, EU:T:2012:625, punkt 101).

27 Siiski, kui komisjon vastas seejärel sõnaselgelt ja lõplikult kordustaotlusele, keeldudes võimaldamast tutvuda asjaomaste dokumentidega, võttis ta kaudselt tagasi vaikimisi tehtud otsuse dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumise kohta (vt selle kohta 2. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus Strack *vs.* komisjon, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, punktid 88 ja 89; 27. novembri 2012. aasta kohtumäärus Steinberg *vs.* komisjon, T-17/10, ei avaldata, EU:T:2012:625, punkt 101, ning 26. aprilli 2018. aasta kohtuotsus Espírito Santo Financial (Portugal) *vs.* EKP, T-251/15, ei avaldata, EU:T:2018:234, punkt 34). Selle sõnaselge otsuse peale võib seega esitada tühistamishagi vastavalt ELTL artikli 263 sätetele.

28 Kui vaikimisi tehtud otsuse peale on esitatud tühistamishagi, kaotab hageja sõnaselge otsuse vastuvõtmise tõttu oma põhjendatud huvi ning loetakse, et nimetatud hagi üle otsustamise vajadus on ära langenud (vt selle kohta 2. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus Strack *vs.* komisjon, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, punktid 88 ja 89; 10. detsembri 2010. aasta kohtuotsus Ryanair *vs.* komisjon, T-494/08–T-500/08 ja T-509/08, EU:T:2010:511, punkt 48; 2. juuli 2015. aasta kohtuotsus Typke *vs.* komisjon, T-214/13, EU:T:2015:448, punkt 36, ja 26. aprilli 2018. aasta kohtuotsus Espírito Santo Financial (Portugal) *vs.* EKP, T-251/15, ei avaldata, EU:T:2018:234, punkt 36). Hageja võib samuti kohandada oma nõudeid ja väiteid hagi esitamise tähtaja jooksul, mis on selleks ette nähtud ELTL artikli 263 kuuendas lõigus (vt selle kohta 16. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Enviro Tech Europe ja Enviro Tech International *vs.* komisjon, T-291/04, EU:T:2011:760, punkt 94). Kui sõnaselge otsus on vastu võetud enne vaikimisi tehtud otsuse peale hagi esitamist, oleks selline hagi, mis esitatakse hiljem, vastuvõetamatu (vt selle kohta 10. detsembri 2010. aasta kohtuotsus Ryanair *vs.* komisjon, T-494/08–T-500/08 ja T-509/08, EU:T:2010:511, punkt 47).

29 Käesolevas asjas võttis komisjon sõnaselge otsuse tõesti kahetsusväärselt vastu pärast pikendatud tähtaja möödumist, kuid enne hagi esitamise tähtaja möödumist vaikimisi tehtud otsuse peale ja enne selle peale hagi esitamist. Järelikult selle sõnaselge otsuse vastuvõtmisega võttis komisjon vaikimisi tehtud otsuse tagasi ning otsus, mille peale saab esitada käesolevas asjas tühistamishagi, on 22. juuli 2019. aasta sõnaselge otsus taotletud dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumise kohta, mille puhul on tegemist vaidlustatud otsusega.

30 Teiseks, vastupidi sellele, mida väidab hageja, tuleb sõnaselge otsuse peale tühistamishagi esitamise tähtaega arvutada vastavalt ELTL artikli 263 sätetele, ilma et seda saaks arvutada kuupäevast, mil võeti vastu vaikimisi tehtud keeldumisotsus. Lisaks kinnitab hageja ekslikult, et asjaolud kohtuasjas, milles tehti 13. novembri 2012. aasta kohtumäärus ClientEarth jt *vs.* komisjon (T-278/11, EU:T:2012:593), olid käesoleva asja asjaoludega sarnased. Selles kohtuasjas esitati tühistamishagi, mille ese oli 4. veebruari 2011. aasta vaikimisi tehtud keeldumisotsus, alles 25. mail 2011 ja seega oli see hilinenult esitamise tõttu vastuvõetamatu. Seega ei nähtu sellest kohtumäärusest kuidagi, et sõnaselge otsuse peale esitatav hagi tuleb esitada tähtaja jooksul, mis on kohaldatav sellele eelnenud vaikimisi tehtud otsuse tühistamise hagi puhul.

31 Käesoleval juhul tuleb vaidlustatud otsuse peale hagi esitamise tähtaega arvestada alates 22. juulist 2019 kell 12.00. Kuigi on tõsi, nagu väidab hageja, et saab üksnes rõhutada, et komisjon ei saanud pikendada vastamise tähtaega pärast esimest pikendamist, ei saa see asjaolu siiski muuta vaidlustatud otsust õigusvastaseks, mis õigustaks selle tühistamist, kuna komisjon vastas sellele

taotlusele enne, kui hageja tegi järelduse, et määruse nr 1049/2001 artikli 8 lõike 3 kohaselt ei tulnud vastust tähtaja jooksul (vt selle kohta 28. juuni 2012. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, punkt 89, ja 27. novembri 2012. aasta kohtumäärus Steinberg *vs.* komisjon, T-17/10, ei avaldata, EU:T:2012:625, punkt 102). Lisaks, vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei saa asuda seisukohale, et tal ei olnud ELTL artikli 263 kuuenda lõigu ning Üldkohtu kodukorra artiklite 58 ja 60 alusel seadusjärgset tähtaega hagi ettevalmistamiseks, mida oleks saanud esitada kuni 2. oktoobrini 2019 (kaasa arvatud).

B. Esimene väide, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses ja kolmandas taandes ning lõikes 3 ette nähtud erandite kohaldamisel on rikutud õigusnormi ja tehtud ilmne hindamisviga

32 Hageja leiab, et komisjoni õigusnormide rikkumisi ja ilmseid hindamisvigu tuleb analüüsida lähtuvalt dokumentidega tutvumise põhiõigusest, mis vastab eesmärgile tugevdada haldusorganite otsuste tegemise raames legitiimsust ja mis on sätestatud põhiõiguste harta artiklis 42. Iga erandit sellest õigusest või selle piiranguid tuleb tõlgendada kitsalt. Hageja väidab, et komisjoni seisukoht teabe avalikustamise kohta seoses riigiabi tagasinõudmise seisuga on vastuoluline.

33 Esimene väide koosneb viiest osast. Esimeses osas väidab hageja, et dokumentidega tutvumise taotlus ei puudutanud ühtegi uurimisega seotud dokumenti või uurimist käsitlevasse toimikusse kuuluvat dokumenti ning et seetõttu ei mõjutanud see määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes osutatud uurimise eesmärki ega sama määruse artikli 4 lõikes 3 sätestatud komisjoni otsustamisprotsessi. Teises osas väidab ta, et dokumentidega tutvumise taotlust ei saa rahuldamata jätta määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud uurimise eesmärgi kaitse alusel ega sama määruse artikli 4 lõikes 3 ette nähtud komisjoni otsustamisprotsessi kaitse alusel. Kolmandas osas väidab ta, et dokumentidega tutvumise taotlus ei puudutanud mingit teavet ega andmeid ärihuvi kohta, mida tuleks kaitsta sama määruse artikli 4 lõike 2 esimese taande alusel. Neljandas osas väidab ta, et vaidlustatud otsuses on tagasinõudmisega seotud teabe avalikustamise erandeid kohaldatud diskrimineerivalt. Viiendas osas väidab ta, et mis tahes erandi tegemine avalikustamisest on ülekaaluka üldise huvi tõttu välistatud.

34 Komisjon vaidleb hageja argumentidele vastu.

35 Kõigepealt tuleb märkida, et vastupidi sellele, mida väidab hageja oma menetlusdokumentides, tugineb vaidlustatud otsuses keeldumine võimaldada tutvuda dokumentidega määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimesele ja kolmandale taandele, mitte sama määruse artikli 4 lõikele 3. Hageja möönis seda ka kohtuistungil, mille kohta tehti märge kohtuistungi protokolli. Seega ei ole tema argumendid asjakohased osas, milles need puudutavad määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 väidetavat kohaldamist, ning need tuleb tagasi lükata.

36 Määruse nr 1049/2001 artiklis 1 on sätestatud, et määruse eesmärk on anda üldsusele võimalikult laiaulatuslik õigus tutvuda liidu institutsioonide dokumentidega (vt 22. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus MSD Animal Health Innovation ja Intervet international *vs.* EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika).

37 Selle kohta tuleb rõhutada, et kohtupraktika kohaselt ei nõua komisjoni haldustegevus sama laiaulatuslikku õigust dokumentidega tutvuda kui liidu institutsiooni tegevus seadusandjana (vt 27. veebruari 2014. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punkt 91 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 7. septembri 2017. aasta kohtuotsus AlzChem *vs.* komisjon, T-451/15, ei avaldata, EU:T:2017:588, punkt 80).

38 Samuti tuleneb määruse nr 1049/2001 artiklist 4, milles on ette nähtud vastavad erandid, et õigust tutvuda dokumentidega võib siiski piirata teatud avalikest või erahuvidest lähtudes. Kuna need erandid kalduvad kõrvale põhimõttest, et üldsusel peab olema võimalikult laiaulatuslik õigus tutvuda dokumentidega, tuleb neid tõlgendada ja kohaldada kitsalt (vt 22. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus MSD Animal Health Innovation ja Intervet international *vs.* EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, punktid 52 ja 53 ning seal viidatud kohtupraktika).

39 Kui liidu institutsioon, organ või asutus, kellele on esitatud dokumendiga tutvumise taotlus, otsustab taotluse mõne määruse nr 1049/2001 artiklis 4 sätestatud erandi alusel rahuldamata jätta, on ta põhimõtteliselt kohustatud selgitama küsimust, kuidas dokumendiga tutvumine võib konkreetselt ja tegelikult kahjustada selle erandiga kaitstud huve, kusjuures kahjustamise oht peab olema mõistlikult ettenähtav, mitte puhtalt hüpoteetiline (vt 22. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus MSD Animal Health Innovation ja Intervet international *vs.* EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika).

40 Teatavatel juhtudel on Euroopa Kohus nõustunud, et institutsioon, organ või asutus võib sellega seoses siiski tugineda teatud liiki dokumentide suhtes kohaldatavatele üldistele eeldustele, kuna sama laadi dokumentide avalikustamise taotluste suhtes saab kohaldada sarnaseid üldist laadi kaalutlusi (vt 22. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus MSD Animal Health Innovation ja Intervet international *vs.* EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika).

41 Selliste eelduste mõte seisneb niisiis selles, et asjaomane liidu institutsioon, organ või asutus võib asuda seisukohale, et teatavat liiki dokumentide avalikustamine põhimõtteliselt kahjustab selle erandiga kaitstud huve, millele osutades ta tugineb üldistele eeldustele, ilma et ta oleks kohustatud hindama iga taotletud dokumenti konkreetselt ja individuaalselt (vt 22. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus MSD Animal Health Innovation ja Intervet international *vs.* EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).

42 Samamoodi nagu kohtupraktika nõuab, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 2 osutatud avalikustamise erandeid tuleb tõlgendada ja kohaldada kitsalt – kuna nende eranditega tehakse erand põhimõttest, et üldsusel peab olema võimalikult laiaulatuslik liidu institutsioonide dokumentidega tutvumise õigus (21. juuli 2011. aasta kohtuotsus Rootsi *vs.* MyTravel ja komisjon, C-506/08 P, EU:C:2011:496, punkt 75, ning 3. juuli 2014. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, punkt 48) –, peab üldise konfidentsiaalsuse eelduse tunnustamine ja kohaldamine toimuma kitsalt (vt selle kohta 16. juuli 2015. aasta kohtuotsus ClientEarth *vs.* komisjon, C-612/13 P, EU:C:2015:486, punkt 81).

43 Kohtupraktika kohaselt ei välista üldise eelduse esinemine võimalust tõendada, et asjaomane dokument, mille avalikustamist taotletakse, ei kuulu selle eelduse alla või dokumendi avalikustamiseks esineb ülekaalukas üldine huvi määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 viimase lauseosa alusel (29. juuni 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, punkt 62, ning 14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 66).

44 Lähtudes eespool viidatud kohtupraktikast tulenevatest põhimõtetest, tuleb hinnata, kas komisjon kohaldas valesti määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimest ja kolmandat taanet.

45 Tuleb meenutada, et komisjon ei hinnanud iga taotletud dokumenti konkreetselt ja individuaalselt, kuid leidis sisuliselt, et need on hõlmatud kahe üldise konfidentsiaalsuse eeldusega, mida kohaldatakse dokumentide suhtes, mis puudutavad riigiabi tagasinõudmise menetluse edenemise seisu ja selle abi tagasinõudmise otsuse tulemusel tagasinõutud summasid. Komisjoni kohaldatud eeldused põhinevad ühelt poolt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud uurimist kaitsval erandil ja teiselt poolt kolmandate isikute ärihuve kaitsval erandil, mis on ette nähtud sama määruse artikli 4 lõike 2 esimeses taandes.

1. Esimene osa ja teine osa, mis sisuliselt käsitlevad seda, et dokumentidega tutvumise taotlust ei saa rahuldamata jätta määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud uurimise eesmärgi kaitse alusel

46 Esimeses osas väidab hageja, et tema taotlus ei puudutanud ühtegi uurimist käsitlevat dokumenti või toimikut, olgu siis tegemist otsuses 2015/1826 tuvastatud riigiabi või riigiabi käsitleva tulevase otsusega. Taotlus puudutas konkreetset faktiteavet otsuse 2015/1826 rakendamise edenemise kohta ning seega andmeid, mis olid kogutud pärast otsuse vastuvõtmist. Kuna tema taotlus ei ole seotud Slovaki Vabariigi esitatud sisuliste argumentidega, siis asjaolu, et see rahuldati, ei oleks saanud pidada kahjustavaks liikmesriikide tahet teha komisjoniga koostööd viimase läbiviidud uurimiste raames. Lisaks ei anna kohtupraktika mingit alust selleks, et komisjon kvalifitseeris tema taotluse nii, et see puudutab juhtumi toimikus sisalduvaid dokumente või teavet või uurimisega seotud dokumente. Seega ei oleks tema taotlus mõjutanud uurimise eesmärki, mis on ette nähtud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes.

47 Teises osas väidab hageja esiteks, et isegi kui eeldada, et tema taotlus puudutas dokumente või teavet, mis kuuluvad vormiliselt asjakohasesse toimikusse, millel põhineb vaidlustatud otsus, ei oleks komisjon saanud selle rahuldamata jätmiseks tugineda määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud eranditele. Hageja sõnul ei saanud taotletud dokumentidega tutvumist pidada selliseks, mis kahjustab liikmesriikide tahet teha komisjoniga koostööd, kuna tema taotlus ei puudutanud siseanalüüse või -teateid, mis sisaldaksid komisjoni hinnangut konkreetse juhtumi või uurimise kohta.

48 Repliigis märgib hageja, et komisjoni sõnul on taotletud teave riigiabi tagasinõudmise seisu kohta seotud muude uurimistega, eelkõige 13. juuli 2015. aasta määruse (EL) 2015/1589, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [ELTL] artikli 108 kohaldamiseks (ELT 2015, L 248, lk 9), artiklis 16 ette nähtud tagasinõudmise menetlusega seotud uurimisega ning uurimisega, mis puudutab ELTL artikli 258 alusel algatatud liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlust analoogia alusel „EU Piloti“ menetlusega. Komisjon ei viidanud siiski nendele menetlustele ei 24. aprilli 2019. aasta kirjas ega vaidlustatud otsuses ega maininud sellega seoses Slovaki Vabariigi suhtes algatatud menetluse olemasolu. Hageja ei saaks nüüd esitada uusi fakte ja väiteid.

49 Teiseks lükkab hageja tagasi komisjoni argumendi, mille kohaselt ei saa taotletud dokumente kõnealuse riigiabi tagasinõudmise edenemise seisu kohta edastada põhjusel, et need sisaldavad olulist teavet. Kvantitatiivseid andmeid oleks võidud esitada ilma olulisi andmeid avaldamata, näiteks sellise dokumendi edastamisega, millest nähtuks, et teatav protsent riigiabist on tagasi nõutud või et mingit summat ei ole tagasi nõutud. Igal juhul on komisjonil tavaks edastada olulist teavet oma vastustes määruse nr 1049/2001 alusel esitatud dokumentidega tutvumise taotlustele.

50 Kolmandaks väidab hageja, et komisjon ei saa tugineda määrusega nr 1049/2001 kaistud avalike dokumentide avalikustamise üldpõhimõttest tehtud erandite laiale tõlgendusele, kui tema enda praktikas on rõhutatud, et põhjused, millele ta tugineb, ei ole kohaldatavad dokumentidega tutvumise taotluse suhtes. Näitena viitab ta kuuele juhtumile, milles komisjon avalikustas enne rikkumismenetluse algust teavet, mis on võrreldav teabega, mida püüti saada taotlusega.

51 Komisjon vaidleb hageja argumentidele vastu.

52 Tuleb asuda seisukohale, et esimese väite esimeses ja teises osas vaidleb hageja sisuliselt esiteks vastu asjaolule, et taotletud dokumendid kuuluvad uurimisetappi, eelkõige seetõttu, et riigiabi uurimine lõpetati otsusega 2015/1826. Teiseks vaidleb ta vastu asjaolule, et komisjon saab tugineda määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud uurimise eesmärki kaitsvale erandile.

53 Vaidlustatud otsuses keeldus komisjon võimaldamast tutvuda taotletud dokumentidega kahel erineval alusel. Ta leidis ühelt poolt, et taotletud dokumendid kuuluvad otsuses 2015/1826 tuvastatud riigiabi käsitlevasse toimikusse ning olid seega hõlmatud üldise konfidentsiaalsuse eeldusega, mis kehtib kõnealust riigiabi puudutava uurimise suhtes. Ta leidis seega, et nende dokumentide suhtes on kohaldatav üldine konfidentsiaalsuse eeldus, mis puudutab haldustoimiku dokumente, mis kuuluvad riigiabi kontrolli menetluse alla, nagu seda on tunnustatud 29. juuni 2010. aasta kohtuotsuses komisjon *vs.* Technische Glaswerke Ilmenau (C-139/07 P, EU:C:2010:376, punkt 61) ja mida on meenutatud eelkõige 14. juuli 2016. aasta kohtuotsuses Sea Handling *vs.* komisjon (C-271/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:557, punktid 36–38), 13. märtsi 2019. aasta kohtuotsuses AlzChem *vs.* komisjon (C-666/17 P, ei avaldata, EU:C:2019:196, punkt 31) ja 19. septembri 2018. aasta kohtuotsuses Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-Ouest (port de Brest) *vs.* komisjon (T-39/17, ei avaldata, EU:T:2018:560, punkt 62).

54 Teiselt poolt märkis komisjon sisuliselt, et tagasinõudmise menetluse otseseks tulemuseks võib olla liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse algatamine ELTL artikli 108 lõike 2 teise lõigu alusel, ning ta leidis, et seda abi käsitleva otsuse rakendamise etappi tuleb pidada kohtueelseks menetluseks, mis sarnaneb ELTL artiklis 258 ette nähtud menetlusele. Olles meelde tuletanud, et Euroopa Kohus on tunnustanud üldist konfidentsiaalsuse eeldust, mida kohaldatakse liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse uurimise raames kogutud dokumentidele, leidis ta, et sellise eelduse tunnustamise põhjendused on *mutatis mutandis* kohaldatavad, et keelduda taotletud dokumentide avalikustamisest. Ta leidis seega, et analoogia alusel on need dokumendid hõlmatud üldise konfidentsiaalsuse eeldusega, mis puudutab ELTL artikli 258 tähenduses liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse kohtueelse etapiga seotud dokumente, nagu seda on tunnustatud 14. novembri 2013. aasta kohtuotsuses LPN ja Soome *vs.* komisjon (C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 65) ning mida on meenutatud eelkõige 23. jaanuari 2017. aasta kohtuotsuses Justice & Environment *vs.* komisjon (T-727/15, ei avaldata, EU:T:2017:18, punkt 46) ja 5. detsembri 2018. aasta kohtuotsuses Campbell *vs.* komisjon (T-312/17, ei avaldata, EU:T:2018:876, punkt 29).

55 Seega tuleb kindlaks teha, kas komisjon rikkus õigusnormi, kui ta otsustas, et dokumendid, mis puudutavad riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetlust, on hõlmatud üldise konfidentsiaalsuse eeldusega määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande alusel, ning seejärel, kas selline eeldus on olemas või tuleb seda tunnustada ja kas komisjon kohaldas seda käesolevas asjas ilma hindamisviga tegemata.

a) Üldise konfidentsiaalsuse eelduse olemasolu

56 Olgu märgitud, et kohtupraktika kohaselt (vt eespool punkt 53) hõlmab üldine konfidentsiaalsuse eeldus, mis puudutab riigiabi kontrolli menetluse haldustoimiku dokumente, sõnaselgelt dokumente, mis on seotud uurimisega, mille komisjon viib läbi, et teha otsuses järeldus eelkõige riigiabi olemasolu kohta ja kohustada seda tagasi nõudma. Seevastu ei ole liidu kohtul seni olnud juhust teha otsust selle kohta, kui keeldutakse võimaldamast tutvuda dokumentidega, mis on seotud asjaomase liikmesriigi poolt komisjoni sellise otsuse täitmise etapiga.

57 Seega, kuigi üldise konfidentsiaalsuse eelduse tunnustamine eespool punktis 53 mainitud kohtupraktikas puudutab tõepoolest haldustoimikut ELTL artikli 108 lõike 2 alusel algatatud kontrollimenetluses, puudutab see kindlasti vaid neid haldusmenetlusega seotud dokumente, mille tulemusel komisjon võtab vastu otsuse, milles komisjon tuvastab eelkõige riigiabi olemasolu ja kohustab seda tagasi nõudma.

58 Lisaks, mis puudutab dokumente, mis on seotud riigiabi tagasinõudmist määrava komisjoni otsuse täitmise etapiga, siis võivad need tõepoolest formaalselt kuuluda samasse toimikusse kui see, mis sisaldab dokumente komisjoni läbiviidud uurimise kohta ja mille tõttu ta selle otsuse vastu võttis, nagu hageja pealegi möönab. Kõik dokumendid on tegelikult seotud samade riigisiseste meetmetega. Siiski, nagu on meenutatud eespool punktis 42, tuleb määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandeid tõlgendada ja kohaldada kitsalt, kuna need kalduvad kõrvale põhimõttest, mille järgi on üldsusel võimalikult laiaulatuslik õigus tutvuda liidu institutsioonide dokumentidega. Seega, nagu väidab hageja, ei saa asuda seisukohale, et riigiabi kontrollimise valdkonnas üldine konfidentsiaalsuse eeldus, nagu seda on tunnustatud kohtupraktikas (vt eespool punkt 53), hõlmab tingimata komisjoni otsuse täitmise etappi puudutavaid dokumente, kuna need kuuluvad samasse haldustoimikusse.

59 Järelikult tuleb analüüsida, kas dokumendid, mis on seotud asjaomase liikmesriigi poolt komisjoni otsuse täitmise etapiga, võivad olla hõlmatud ka üldise konfidentsiaalsuse eeldusega – olgu see siis riigiabi kontrollimise valdkonnas, mida on tunnustatud kohtupraktikas –, mida loetakse siis ka neid dokumente hõlmavaks, või muu üldise konfidentsiaalsuse eeldusega.

60 Sellega seoses tuleb märkida, et liidu kohus on kehtestanud mitu kriteeriumi üldise konfidentsiaalsuse eelduse tunnustamiseks, mis puudutavad asjaomaseid dokumente ja kõnealuse erandiga kaitstud huvi kahjustamist.

1) Asjaomased dokumendid

61 Kõigepealt nähtub mitmest Euroopa Kohtu otsusest, et tuginemaks üldisele eeldusele isiku vastu, kes taotleb dokumentidega tutvumist määruse nr 1049/2001 alusel, peavad taotletud dokumendid kuuluma sama liiki dokumentide hulka või olema sama laadi (5. veebruari 2018. aasta kohtuotsus MSD Animal Health Innovation ja Intervet international *vs.* EMA, T-729/15, EU:T:2018:67, punkt 25; vt samuti selle kohta 1. juuli 2008. aasta kohtuotsus Rootsi ja Turco *vs.* nõukogu, C-39/05 P ja C-52/05 P, EU:C:2008:374, punkt 50, ning 17. oktoobri 2013. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, punkt 72).

62 Lisaks puudutas kõikides kohtuasjades, milles tehti otsused, millega kehtestati üldine konfidentsiaalsuse eeldus, dokumentidega tutvumise keelamine rühma dokumente, mis olid selgelt piiritletud sellega, et need ühiselt kuulusid poolelioleva haldus- või kohtumenetluse toimikusse (5. veebruari 2018. aasta kohtuotsus MSD Animal Health Innovation ja Intervet

international *vs.* EMA, T-729/15, EU:T:2018:67, punkt 28; vt samuti selle kohta 28. juuni 2012. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, punkt 128; 14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punktid 49 ja 50, ning 27. veebruari 2014. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punktid 69 ja 70).

63 Sellega seoses tuleb märkida, et Euroopa Kohus on tõepoolest otsustanud, et kõik riigiabi kontrollimise menetlust puudutavad haldustoimiku dokumendid moodustavad ühe liigi (vt selle kohta 14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 64). Siiski, nagu on märgitud eespool punktis 56, ei ole liidu kohus pidanud võtma seisukohta küsimuses, kas dokumendid, mille alusel komisjon tegi otsuse, milles komisjon tegi järelduse riigiabi olemasolu ja selle tagasinõudmise kohta, ning dokumendid, mis olid seotud selle otsuse täitmise kontrollimise menetlusega, kuuluvad samasse dokumendiliiki. Tuleb aga asuda seisukohale, et kuigi need võivad kuuluda samasse komisjoni toimikusse, on rangelt võttes tegu siiski kahe eraldi dokumendiliigiga.

64 Seevastu ei saa vastu vaielda sellele, et dokumendid, mis on seotud sellise komisjoni otsuse täitmise kontrollimise menetlusega, millega kohustatakse riigiabi tagasi nõudma, moodustavad ühe liigi, kuna need on selgelt piiritletud sellega, et need kuulusid ühiselt haldusmenetluse toimikusse, mis on hilisem kui see menetlus, mille tulemusel võeti see otsus vastu.

2) Viidatud erandiga kaitstud huvi kahjustamine

65 Kohtupraktika kohaselt on üldiste eelduste kohaldamine põhiliselt tingitud tungivast vajadusest tagada, et asjaomased menetlused kulgeksid nõuetekohaselt ning et nende eesmärke ei kahjustataks. Nii võib sellise eelduse tunnustamine tugineda sellele, et teatavate menetluste puhul takistab asjaomaste dokumentidega tutvumine menetluse nõuetekohast kulgemist ning võib menetlust kahjustada, kuna üldised eeldused võimaldavad tagada menetluse kulgemise terviklikkuse, piirates kolmandate isikute sekkumist (7. septembri 2017. aasta kohtuotsus AlzChem *vs.* komisjon, T-451/15, ei avaldata, EU:T:2017:588, punkt 21, ja 5. veebruari 2018. aasta kohtuotsus MSD Animal Health Innovation ja Intervet international *vs.* EMA, T-729/15, EU:T:2018:67, punkt 26).

66 Üldise konfidentsiaalsuse eelduse tunnustamine uue dokumendiliigi puhul eeldab siiski, et enne on tõendatud, et sellesse liiki kuuluvate dokumentide avalikustamine võib tegelikult kahjustada kõnealuse erandiga kaitstud huve nii, et seda saab mõistlikult ette näha (28. mai 2020. aasta kohtuotsus Campbell *vs.* komisjon, T-701/18, EU:T:2020:224, punkt 39).

67 Selles kontekstis tuleb kõigepealt kindlaks teha, kas dokumendid, mis on seotud komisjoni sellise otsuse täitmise kontrollimise menetlusega, millega kohustatakse riigiabi tagasi nõudma, on osa uurimise etapist, millega hageja ei nõustu. Vajaduse korral tuleb seejärel hinnata, kas sellise uurimise tunnused õigustavad neid dokumente hõlmava üldise konfidentsiaalsuse eelduse tunnustamist.

i) Uurimise olemasolu

68 Olgu märgitud, et kuigi määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes on ette nähtud, et institutsioonid keelavad tutvumise dokumentidega, mille avalikustamine kahjustaks nimelt uurimise eesmärgi kaitset, ei ole mõistet „uurimine“ selle sätte tähenduses nimetatud määruses määratletud.

69 Kohtupraktika kohaselt on määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes sisalduv uurimise mõiste liidu õiguse autonoomne mõiste, mille tõlgendamisel tuleb arvesse võtta eelkõige mõiste tavatähendust ja konteksti, kuhu see kuulub (7. septembri 2017. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* Schlyter, C-331/15 P, EU:C:2017:639, punkt 45). Kuna mõiste „uurimine“ kuulub erandi alla üldreeglist, et kõik dokumendid tuleb teha kättesaadavaks, tuleb seda tõlgendada ja kohaldada kitsalt (kohtujurist Wathelet’ ettepanek kohtuasjas Prantsusmaa *vs.* Schlyter, C-331/15 P, EU:C:2017:280, punkt 101).

70 Ilma et mõistet „uurimine“ määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande tähenduses oleks vaja ammendavalt määratleda, tuleb tõdeda, et see hõlmab komisjoni struktureeritud ja ametlikke menetlusi, mille eesmärk on andmete kogumine ning analüüs, et institutsioon saaks võtta seisukoha EL lepingu ja EL toimimise lepinguga talle ette nähtud ülesannete täitmise käigus. Menetluse eesmärk ei pea tingimata olema rikkumise või eeskirjade eiramise avastamine või selle eest vastutusele võtmine. Mõiste „uurimine“ võib hõlmata ka komisjoni tegevust, mille eesmärk on faktiliste asjaolude tuvastamine, et anda hinnang konkreetsele olukorrale (7. septembri 2017. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* Schlyter, C-331/15 P, EU:C:2017:639, punktid 46 ja 47).

71 Lõpuks, nagu märkis komisjon vaidlustatud otsuses, ei ole riigiabi valdkonna menetluste puhul mõiste „uurimine“ eesmärk kaitsta üksnes teatud ettevõtjaid puudutava uurimise eesmärki (vt selle kohta 19. septembri 2018. aasta kohtuotsus Chambre de commerce et d’industrie métropolitaine Bretagne-Ouest (port de Brest) *vs.* komisjon, T-39/17, EU:T:2018:560, punkt 70).

72 Tuleb tõdeda, nagu väidab komisjon, et riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetluses kogub ja hindab ta asjaomase liikmesriigi esitatud teavet, et teha kindlaks, kas liikmesriik on võtnud kõik vajalikud meetmed, et abi täielikult tagasi nõuda, ning vajaduse korral selleks, et otsustada pöörduda ELTL artikli 108 lõike 2 alusel Euroopa Kohtusse.

73 Sellest järeldub, et vastavalt eespool punktis 70 viidatud kohtupraktikale kujutab selline tegevus endast komisjoni struktureeritud ja ametlikku menetlust, mille eesmärk on teabe kogumine ja analüüs, et institutsioon saaks oma ülesannete täitmisel võtta seisukoha.

74 Lisaks tuleb märkida, et komisjoni riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetluse raames on määruse 2015/1589 artikli 28 lõikes 1 ette nähtud, et „[k]ui kõnealune liikmesriik ei täida tingimuslikku või negatiivset otsust, eriti käesoleva määruse artiklis 16 osutatud juhtudel, võib komisjon anda asja otse Euroopa […] Kohtusse vastavalt [ELTL] artikli 108 lõikele 2“.

75 Tuleb märkida, et erinevalt ELTL artiklist 258 ei ole ELTL artikli 108 lõike 2 teises lõigus ette nähtud kohtueelset etappi. Nagu väidab komisjon, tuleb tema riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise etappi pidada võrreldavaks ELTL artiklis 258 ette nähtud menetluse kohtueelse etapiga, mis vastab uurimisele määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande tähenduses. Nimelt, nagu märkis sisuliselt kohtujurist Wathelet oma ettepanekus kohtuasjas

Prantsusmaa *vs.* Schlyter (C-331/15 P, EU:C:2017:280, punkt 99), hõlmab määruses nr 1049/2001 ette nähtud mõiste „uurimine“ liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlust, nagu nähtub 14. novembri 2013. aasta kohtuotsusest LPN ja Soome *vs.* komisjon (C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 70), ning uurimist, mis võib viia selle menetluse algatamiseni (vt selle kohta 16. juuli 2015. aasta kohtuotsus ClientEarth *vs.* komisjon, C-612/13 P, EU:C:2015:486, punktid 62 ja 65).

76 Eeltoodust tuleneb, et vastupidi hageja väidetele ja nagu väidab komisjon, vastab riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetlus komisjoni läbiviidud uurimisele määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande tähenduses, nagu see on kindlaks määratud kohtupraktikas.

77 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hageja argument, mille kohaselt juhul, kui Euroopa Kohtu 14. novembri 2013. aasta otsuses LPN ja Soome *vs.* komisjon (C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738) esitatud põhjendus oleks kohaldatav dokumentidele, mida komisjon võib kasutada tulevastes rikkumismenetlustes, muutuks dokumentidega tutvumise põhimõte ja määrus nr 1049/2001 sisutühjaks. Tema sõnul võidakse peaaegu kõiki komisjoni poolt mis tahes kontekstis kogutud dokumente mitte avaldada, kuna kõiki dokumente võib kasutada menetlustes, mis võivad mõjutada komisjoni läbiviidavaid võimalikke uurimisi, sõltumata nende kogumise asjaoludest. Sellega seoses piisab, kui tõdeda, et tegemist ei ole võimalike uurimistega, vaid täpse haldusmenetlusega, mille lähtepunkt on komisjoni otsus, milles on kindlaks määratud selle vastuvõtmisele järgneva uurimise eesmärgid, et komisjon teeks uue otsuse Euroopa Kohtusse pöördumise kohta vastavalt ELTL artikli 108 lõikele 2.

78 Lisaks, kuigi ei saa eitada, et riigiabi käsitleva otsuse vastuvõtmise etapi ja selle otsuse täitmise kontrollimise etapi vahel on seos, kuna teisena nimetatu on esimese tagajärg, ei saa asuda seisukohale, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes sätestatud erandi kohaldamise seisukohast esineb menetluslik järjepidevus nende kahe etapi vahel. Nimelt tuleb tõdeda, et iga etapi käigus toimuval uurimisel on erinev algatamise põhjus ja eesmärk. Järelikult tuleb komisjoni sellekohased argumendid tagasi lükata.

ii) Uurimise eesmärgi kaitse kahjustamine

79 Kohtupraktika kohaselt ei ole dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumise piisavaks põhjuseks põhimõtteliselt see, et dokument puudutab ühte määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 2 nimetatud tegevust. Asjaomane liidu institutsioon, organ või asutus on samuti kohustatud selgitama küsimust, kuidas dokumendiga tutvumine võib konkreetselt ja tegelikult kahjustada selles artiklis ette nähtud erandiga kaitstud huvi (28. juuni 2012. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, punkt 116; 14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 44, ning 16. juuli 2015. aasta kohtuotsus ClientEarth *vs.* komisjon, C-612/13 P, EU:C:2015:486, punkt 68).

80 Sellega seoses tuleb meenutada, et riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise etappi tuleb pidada võrreldavaks ELTL artiklis 258 ette nähtud menetluse kohtueelse staadiumiga (vt eespool punkt 75).

81 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt võib aga eeldada, et rikkumismenetlusega seotud dokumentide avalikustamine selle menetluse kohtueelses etapis võib muuta selle menetluse olemust ja kulgu ning et seetõttu kahjustaks see avalikustamine põhimõtteliselt uurimise

eesmärgi kaitset määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande tähenduses (14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 65, ning 11. mai 2017. aasta kohtuotsus Rootsi *vs.* komisjon, C-562/14 P, EU:C:2017:356, punkt 40).

82 Nimelt on leitud, et kontroll, mida komisjon peab tegema liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluses, on osa haldusülesannetest, mille raames on komisjonil ulatuslik kaalutlusõigus ning toimub kahepoolne dialoog komisjoni ja asjaomaste liikmesriikide vahel. Seevastu teistel menetlusosalistel peale nende liikmesriikide ei ole erilisi menetluslikke tagatisi, millest kinnipidamine allub tõhusale kohtulikule kontrollile (vt 13. septembri 2013. aasta kohtuotsus ClientEarth *vs.* komisjon, T-111/11, EU:T:2013:482, punkt 74 ja seal viidatud kohtupraktika).

83 Seega on kohtupraktika kohaselt komisjonil õigus säilitada rikkumismenetlusega seotud uurimise käigus kogutud dokumentide konfidentsiaalsus, kui nende avalikustamine võib kahjustada usaldusõhkkonda, mis peab valitsema komisjoni ja asjaomase liikmesriigi vahel, et lahendada kokkuleppel liidu õiguse rikkumised, mida võidakse tuvastada (vt 13. septembri 2013. aasta kohtuotsus ClientEarth *vs.* komisjon, T-111/11, EU:T:2013:482, punkt 60).

84 Mis puudutab riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetlust, siis tuleb arvesse võtta asjaolu, et see menetlus on kahepoolne, kuna see toimub komisjoni ja asjaomase liikmesriigi vahel. Selle menetluse raames ei ole teistel huvitatud isikutel peale selle liikmesriigi õigust tutvuda komisjoni haldustoimiku dokumentidega ning neil ei ole mingit konkreetset rolli.

85 Seega, kui teised huvitatud isikud peale asjaomase liikmesriigi saaksid määruse nr 1049/2001 alusel tutvuda komisjoni haldustoimiku dokumentidega riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetluse kohta, võiks avalikustamine muuta sellise kahepoolse menetluse olemust ja kulgu, võimaldades vajaduse korral kolmandatel isikutel võtta seisukoha asjaomase liikmesriigi esitatud teabe suhtes ja kahjustada seega uurimise eesmärgi kaitset.

86 Nimelt on riigiabi tagasinõudmise menetluses komisjoni ja riigiabi andmise eest vastutava liikmesriigi vahel vältimatu lojaalne koostöö ning vastastikune usaldus, selleks et pooled võiksid end vabalt väljendada. Kuigi see liikmesriik on kohustatud komisjoni otsust täitma ja kuigi komisjon peab tagama oma otsuse täitmise, nõuab tagasinõudmise otsuse rakendamine komisjoni ja asjaomase liikmesriigi ametiasutuste vahelist suhtlust eelkõige, kuid mitte ainult siis, kui viimasel tekib tagasinõudmisel raskusi.

87 Kahepoolne dialoog komisjoni ja asjaomase liikmesriigi vahel võib aga võimaldada kindlustada liikmesriigi lojaalse koostöö, kindlustades komisjoni jaoks samas, et viimase otsust täidetaks niipea kui võimalik. Nagu komisjon märgib, kahjustaks riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetlusega seonduvate dokumentide avalikustamine selle menetluse edasist käiku ning liikmesriikide soovi esitada üksikasjalikke selgitusi eelkõige abi tagasinõudmise edenemise seisu ja nende poolt tagasinõudmisel tekkinud raskuste kohta. Seega võiks komisjonil olla veel keerulisem sellist teavet saada ning vajaduse korral alustada läbirääkimiste protsessi ja jõuda asjasse puutuva liikmesriigiga kokkuleppele, mis lõpetaks etteheidetava rikkumise, et saavutada liidu õiguse järgimine ja vältida kohtusse pöördumist ELTL artikli 108 lõike 2 alusel (vt selle kohta 14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 63).

88 Samadel põhjustel kui need, mis on esitatud liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse ja eelkõige selle menetluse kohtueelse etapi puhul ning mida on meenutatud eespool punktides 81 ja 83, ning arvestades asjaomase liikmesriigi erilist seisundit riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetluses, tuleb seega tunnistada, et põhimõtteliselt kahjustaks selle menetlusega seotud dokumentide avalikustamine dialoogi ja seega ka komisjoni koostööd selle liikmesriigiga.

89 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et arvestades määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes sätestatud erandi kohaldamist, on riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetlusega seotud dokumendid osa komisjoni haldustoimikust, mis käsitleb asjaomast riigisisest meedet või meetmeid, mida tuleb eristada riigiabi meetme või meetmete kvalifitseerimise etappi käsitlevast osast (vt eespool punkt 63). Samuti tuleb riigiabi käsitleva otsuse vastuvõtmisele eelnevat uurimisetappi eristada selle otsuse täitmise kontrollimise etapist (vt eespool punkt 78). Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et vastupidi sellele, mida väitis komisjon vaidlustatud otsuses, ei ole riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetlusega seotud dokumendid hõlmatud üldise konfidentsiaalsuse eeldusega, mis puudutab haldustoimiku dokumente, mis on seotud riigiabi kontrollimise menetlusega, nagu seda on tunnustatud kohtupraktikas (vt eespool punkt 53).

90 Seevastu põhjused, mis viisid määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande alusel sellise üldise eelduse tunnustamiseni, mis on kohaldatav dokumentidele, mis on kogutud võimaliku liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse uurimise raames, õigustavad sama sätte alusel üldise eelduse tunnustamist, mida kohaldatakse riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetlusega seotud dokumentidele (vt eespool punkt 88).

91 Seega tuleb asuda seisukohale, et komisjon ei rikkunud õigusnormi, kui ta leidis, et riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetlusega seonduvad dokumendid on hõlmatud üldise konfidentsiaalsuse eeldusega määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande alusel.

92 Järelikult tuleb analüüsida, kas komisjon ei teinud hindamisviga, kui ta kohaldas käesolevas asjas eespool punktis 91 mainitud üldist konfidentsiaalsuse eeldust.

b) Üldise konfidentsiaalsuse eelduse kohaldamine taotletud dokumentidele

93 Vaidlustatud otsuses märkis komisjon nimelt, nagu möönab ka hageja, et see, et liikmesriik ei järginud otsust abi tagasinõudmise kohta, võib viia liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse algatamiseni. Seetõttu leidis ta, et liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse uurimise raames kogutud dokumentide suhtes kohaldatava üldise konfidentsiaalsuse eelduse tunnustamise põhjendused on *mutatis mutandis* kohaldatavad selleks, et keelduda käesolevas asjas käsitletavate dokumentide avalikustamisest.

94 Kuigi selles suhtes on tõsi, nagu väidab hageja, et komisjon ei viidanud vaidlustatud otsuses määruse 2015/1589 artiklis 16 osutatud riigiabi tagasinõudmise menetlusele, on siiski piisavalt selgelt viidatud tagasinõudmise menetlusele ja seega ei oma tähtsust, et ta ei ole viidanud sellele sättele.

95 Lisaks, nagu on märgitud eespool punktis 4, taotles hageja tutvumist komisjoni asjakohaste dokumentidega, mis sisaldavad teavet tagasinõudmise edenemise seisu ja Slovaki Vabariigi poolt otsuse 2015/1826 alusel tagasi nõutud riigiabi suuruse kohta.

96 Seega tuleb asuda seisukohale, et komisjon võis hindamisviga tegemata asuda seisukohale, et taotletud dokumendid olid hõlmatud üldise konfidentsiaalsuse eeldusega, mis põhineb määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud uurimise eesmärki kaitsval erandil, mida kohaldatakse riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetlusega seotud dokumentidele (vt eespool punkt 91).

97 Hageja esitatud argumendid ei lükka seda järeldust ümber.

98 Esiteks leiab hageja, et tema taotletud dokumentidega tutvumise taotluse rahuldamine ei saa kahjustada Slovaki Vabariigi tahet teha komisjoniga tema uurimise käigus koostööd. Isegi kui tema taotlus ei puuduta – nagu ta väidab – selle riigi esitatud sisulisi argumente, on see tõsi vaid osas, milles need argumendid puudutavad otsuses 2015/1826 analüüsitud riigisiseste meetmete kvalifitseerimist. Seevastu võib tema taotlus puudutada nimetatud riigi sisulisi argumente nimetatud otsuse rakendamise kohta.

99 Teiseks väidab hageja, et kuigi vaidlustatud otsuses viidatakse arvukatele kohtulahenditele, ei ole ükski neist kohaldatav käesolevas asjas. Tema sõnul puudutasid 11. detsembri 2001. aasta kohtuotsus Petrie jt *vs.* komisjon (T-191/99, EU:T:2001:284), 13. novembri 2012. aasta kohtumäärus ClientEarth jt *vs.* komisjon (T-278/11, EU:T:2012:593) ning 19. septembri 2018. aasta kohtuotsus Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-Ouest (port de Brest) *vs.* komisjon (T-39/17, ei avaldata, EU:T:2018:560) taotlusi tutvuda komisjoni koostatud „sisuliste dokumentidega", mis puudutavad liidu õiguse võimalikku rikkumist, mitte konkreetse teabega, mis puudutab riigiabi tagasimaksmise edenemise seisu.

100 Sellega seoses tuleb tõdeda, et komisjon viitas eespool punktis 99 nimetatud kolmandale kohtuotsusele, et põhjendada oma väidet, mille kohaselt tema poolt riigiabi ebaseaduslikuks tunnistamise otsuse rakendamise etapis alustatud tegevus kujutab endast määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes nimetatud uurimist. Sama käib ka 7. septembri 2017. aasta kohtuotsuse Prantsusmaa *vs.* Schlyter (C-331/15 P, EU:C:2017:639) kohta, millele hageja viitas oma menetlusdokumentides, nagu ta kohtuistungil täpsustas, kuigi ta oli ekslikult maininud „kohtuotsust Prantsusmaa *vs.* komisjon". Lõpuks viitas komisjon kahele esimesele kohtuotsusele, mida on mainitud eespool punktis 99, et toetada oma väidet, mille kohaselt on esitatud põhjendused seoses üldise konfidentsiaalsuse eelduse olemasoluga, hõlmates uurimisega seotud dokumente, mis võivad viia liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse alustamiseni, *mutatis mutandis* kohaldatavad sellistele dokumentidele, nagu on kõne all käesolevas asjas. Leiti aga, et komisjoni nendes põhjendustes ei ole rikutud õigusnormi.

101 Kolmandaks väidab hageja, et isegi kui nõustuda Euroopa Kohtu 14. novembri 2013. aasta kohtuotsuses LPN ja Soome *vs.* komisjon (C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738) esitatud väitega, et rikkumismenetlusega seotud teabe suhtes võib kohaldada uurimise eesmärki kaitsvat erandit, ei ole ta teadlik ühestki rikkumismenetlusest, mis oleks Slovaki Vabariigi suhtes algatatud pärast otsuse 2015/1826 vastuvõtmist. Sellega seoses tuleb tõdeda, et kuna see riik on kohustatud otsuse 2015/1826 alusel kõnealuse riigiabi tagasi nõudma ja et vastavalt ELTL artikli 108 lõikele 2 võib komisjon tagasinõudmiskohustuse täitmata jätmise korral pöörduda otse Euroopa Kohtusse, ei ole mingit vajadust, et „algatataks" uus menetlus ELTL artikli 108 lõike 2 tähenduses või et „algatataks" menetlus ELTL artikli 258 alusel. Lisaks, vastupidi sellele, mida väidab ka hageja, ei viita komisjon oma menetlusdokumentides Slovaki Vabariigi vastu algatatud liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlusele seoses otsuse 2015/1826 täitmisega.

102 Neljandaks väidab hageja, et komisjon ei saa tugineda määrusega nr 1049/2001 kaitstud ja avalike dokumentide avalikustamise üldpõhimõttest tehtud erandite laiale tõlgendusele, kui ta enda praktikas on rõhutatud, et tema viidatud põhjused ei ole kohaldatavad dokumentidega tutvumise taotluse suhtes. Ta viitab näitena kuuele juhtumile, milles komisjon avaldas enne rikkumismenetluse algatamist pressiteated, mis sisaldasid sarnast teavet kui see, mida ta püüdis saada taotlusega. Nii tõendas komisjon nii oma teadetes kui ka 2015. aasta juuni kirjas, milles ta teavitas AlzChem Trostberg AGd kolmandate isikute poolt teatud kartelliasjades määratud trahvide sissenõudmise menetluse edenemise seisust, et on võimalik esitada kvantitatiivseid andmeid, ilma et esitataks olulisi andmeid. Käesolevas asjas oleks ta seega võinud piirduda üksnes selle kvantitatiivse teabe esitamisega, mis puudutab kõnealuse riigiabi tagasinõudmise seisu.

103 Sellega seoses tuleb ühelt poolt märkida, et hageja viidatud kuues juhtumis otsustas komisjon avaldada pressiteate kaudu teatud teavet, nagu tema otsus esitada Euroopa Kohtule hagi kõigi kuue asjaomase liikmesriigi vastu. Kuid nagu väidab komisjon, ei kahjusta selliste teadete avaldamine üldise konfidentsiaalsuse eelduse kohaldatavust dokumentidele, mis puudutavad otsuse 2015/1826 täitmise etappi (vt selle kohta 5. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Campbell *vs.* komisjon, T-312/17, ei avaldata, EU:2018:876, punkt 38). See on nii seda enam, nagu komisjon märgib, kui ta ei ole veel otsustanud esitada hagi Euroopa Kohtule.

104 Teiselt poolt olgu märgitud, et osas, milles hageja argumente võib tõlgendada asjaomaste dokumentidega osalise tutvumise taotlusena, saades tutvuda üksnes teatud teabega, tuleb need tagasi lükata. Nimelt tuleb eristada mõisteid „dokument“ ja „teave“. Üldsuse õigus tutvuda institutsioonide dokumentidega hõlmab vaid dokumente, mitte teavet üldisemas mõttes, ning see ei tekita institutsioonidele kohustust vastata üksikisiku igale teabetaotlusele (25. aprilli 2007. aasta kohtuotsus WWF European Policy Programme *vs.* nõukogu, T-264/04, EU:T:2007:114, punkt 76).

105 Lisaks, osas, milles hageja väidab, et komisjon oleks võinud talle edastada dokumendi, millest nähtub, et teatud protsent ebaseaduslikust ja siseturuga kokkusobimatust riigiabist on tagasi nõutud, tähendaks see, et talle saadetakse oluline teave, vastupidi sellele, mida ta väidab. Igal juhul, mis puudutab tutvumist dokumentidega, mille suhtes kohaldatakse üldist konfidentsiaalsuse eeldust – nagu need, mida taotletakse –, tähendab see seda, et eeldusega hõlmatud dokumendid ei kuulu nende sisu täieliku või osalise avalikustamise kohustuse alla (vt selle kohta 14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 68, ning 7. septembri 2017. aasta kohtuotsus AlzChem *vs.* komisjon, T-451/15, ei avaldata, EU:T:2017:588, punktid 93 ja 94 ning seal viidatud kohtupraktika).

106 Eespool esitatud kaalutlusi arvesse võttes tuleb esimese väite esimene ja teine osa tagasi lükata.

2. Neljas osa, mis käsitleb tagasinõudmisega seotud teabe avalikustamise erandite diskrimineerivat rakendamist

107 Hageja väidab, et komisjon rakendas vaidlustatud otsuses diskrimineerivalt erandeid riigiabi tagasinõudmisega seotud teabe avalikustamisest, rikkudes põhiõiguste harta artiklit 20. Esiteks väidab ta, et kuues riigiabi juhtumis avalikustas komisjon teabe summade kohta, mida ei olnud tagasi nõutud, ja seda enne asjaomaste liikmesriikide suhtes rikkumismenetluse algatamist, samas kui olid käimas kohtumenetlused seoses aluseks oleva riigiabi valdkonna otsusega. Väidetav huvi kaitsta käimasolevat uurimist või ärihuve ei oleks takistanud komisjonil avalikustada nende abisaajate nimesid, kes on kindlaks tehtud või kindlaks tehtavad.

108 Teiseks viitab hageja repliigis sellele, et komisjon avalikustas kvantitatiivse ja olulise teabe kartelliasjades trahvide sissenõudmise seisu kohta, samas kui liidu kohtu menetluses olid teatud otsused, millega neid nõuti.

109 Komisjon vaidleb hageja argumentidele vastu.

110 Olgu meenutatud, et põhiõiguste harta artiklis 20 on sätestatud, et „[k]õik on seaduse ees võrdsed“. Enne kui ELL artikkel 6 andis põhiõiguste hartale õiguslikult siduva jõu, on Euroopa Kohus juba leidnud, et võrdsuse põhimõte on üks liidu õiguse üldpõhimõtetest, mida peavad järgima kõik kohtud (vt selle kohta 19. oktoobri 1977. aasta kohtuotsus Ruckdeschel jt, 117/76 ja 16/77, EU:C:1977:160, punkt 7). Selle põhimõtte järgimine nõuab, et võrreldavaid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui see on objektiivselt põhjendatud (vt selle kohta 11. juuli 2006. aasta kohtuotsus Franz Egenberger, C-313/04, EU:C:2006:454, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika).

111 Esimesena, nagu väidab hageja, keeldus komisjon 24. aprilli 2019. aasta kirjaga võimaldamast tal tutvuda taotletud dokumentidega põhjendusel, et otsuse 2015/1826 suhtes on käimas menetlus ja seega on kohaldatav määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmas taane. Siiski tuleb tõdeda, et seda kaalutlust vaidlustatud otsuses ei korratud ja komisjon ei ole oma otsuses, mille ta teeb kordustaotluse kohta, sugugi kohustatud jääma õigusliku aluse juurde, millele ta tugines esialgse taotluse suhtes tehtud otsuses (28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Deutsche Telekom *vs.* komisjon, T-210/15, EU:T:2017:224, punkt 83). Järelikult ei oma tähtsust asjaolu, et hageja viidatud kuuest riigiabi puudutavast juhtumist, mille kohta avaldati pressiteade, olid neljas esitatud komisjoni otsuste peale, mille alusel oli asjaomasel liikmesriigil kohustus asjasse puutuv riigiabi tagasi nõuda, liidu kohtus pooleliolevad hagid, nagu käesolevas asjas seoses otsusega 2015/1826.

112 Lisaks tuleb tagasi lükata hageja argument, mille kohaselt ei ole võimalik aru saada, kuidas komisjon võis leida, et abi tagasinõudmise uurimine oli lõppenud kuuel tema viidatud juhtumil, samas kui käimasolevate uurimiste mõiste määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande tähenduses hõlmab ajavahemikke, mil menetlus jätkub liidu kohtutes. Nii nende kuue juhtumi kui ka käesoleva asja puhul oli seega tegu sama olukorraga. Lisaks eespool punktis 103 esitatud kaalutlustele tuleb täpsustada, et kuigi komisjoni otsus, milles tuvastatakse riigiabi andmine, tähendab, et see institutsioon leiab, et riigiabi olemasolu tuvastamiseks läbiviidud uurimine viis ta järelduseni, siis seevastu asjaolu, et nimetatud otsuse peale on esitatud hagi liidu kohtusse, toob kaasa selle, et selle uurimisega seotud dokumendid jäävad kaetuks üldise konfidentsiaalsuse eeldusega. Sama kehtib riigiabi tagasinõudmise etapiga seotud dokumentide kohta, kui komisjon otsustab pöörduda Euroopa Kohtusse, leides, et tema otsust kõnealune riigiabi tagasi nõuda ei ole täidetud. Seega, isegi kui eeldada, et komisjon võis leida, et abi tagasinõudmise uurimine oli lõppenud kuue tema viidatud juhtumi puhul, ei ole nende ja käesoleva asja vahel erinevust seoses sellise üldise konfidentsiaalsuse eelduse kohaldatavusega, mida kohaldatakse riigiabi tagasinõudmise otsuse täitmise kontrollimise menetlusega seonduvatele dokumentidele.

113 Mis puudutab aga hageja viidatud kuut juhtumit, siis tuleb tõdeda, et komisjon ei võimaldanud dokumentidega tutvuda, vaid teavitas pressiteadete kaudu üldsust oma otsusest esitada Euroopa Kohtule hagi asjaomaste liikmesriikide vastu põhjusel, et tema arvates ei olnud nad täitnud riigiabi tagasinõudmist kohustavaid otsuseid. Seega, nagu kinnitab komisjon, erineb olukord nende kuue juhtumi puhul käesolevast asjast, kuna hageja taotles komisjonilt dokumentidega

tutvumist määruse nr 1049/2001 alusel. Lisaks ei ole olemas asjaolusid, mis võimaldaksid asuda seisukohale, et komisjon oleks teinud otsuse esitada Euroopa Kohtule hagi Slovaki Vabariigi vastu, tuginedes otsuse 2015/1826 täitmata jätmisele (vt eespool punkt 101).

114 Mis teisena puudutab hageja viidatud trahve puudutavaid juhtumeid, siis tuleb tõdeda, et nagu komisjon väidab, on esitatud tõendid uued, kuna need esitati repliigi staadiumis. Hageja ei ole aga esitanud ühtegi tõendit selle kohta, et esitatud dokumendid, milleks on ühelt poolt AlzChem Trostbergi poolt määruse nr 1049/2001 alusel esitatud dokumentidega tutvumise taotlus seoses trahvide summaga, mille on tegelikult maksnud komisjoni mitme otsuse adressaadid liidu konkurentsiõiguse asjades (repliigi lisa C.1), ja teiselt poolt komisjoni vastus sellele taotlusele (repliigi lisa C.2), ei olnud tema käsutuses hagi esitamise hetkel, ega asjaolusid, mis võimaldaksid tuvastada põhjused, miks neid tõendeid ei esitatud koos hagiavaldusega. Seega on need hilinenult esitatud repliigi staadiumis ning repliigi lisad C.1 ja C.2 on kodukorra artikli 85 lõike 1 alusel vastuvõetamatud.

115 Igal juhul lisaks asjaolule, et erinevalt otsuse 2015/1826 järgsest tagasinõudmise menetlusest oli lõpetatud kolm seitsmest viidatud juhtumist ning et komisjon ei võimaldanud oma 11. juuni 2005. aasta kirjaga, mis on esitatud lisas C.2, dokumentidega tutvuda, vaid edastas teabe, toimub riigiabi tagasinõudmine, nagu väidab komisjon, teistsuguses õiguslikus kontekstis kui see, mis puudutab trahvi määramist otsuses, mille ta võttis vastu vastavalt nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL] artiklites [101] ja [102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artiklile 7. Nagu komisjon märgib, ei ole riigiabi tagasinõudmise kohustus sanktsioon, mis on määratud abisaajale või seda enam asjaomasele liikmesriigile, ning tagasinõudmise menetlus toimub ainult koos selle riigiga, kes on tagasinõudmise otsuse adressaat ja ainus liidu õiguse rikkumise toime pannud isik (ELTL artikli 108 lõige 3), samas kui ettevõtjale määratud trahv karistab tema konkurentsieeskirjade rikkumise eest. Kõik need erinevused tähendavad, et tegemist ei ole sarnaste olukordadega.

116 Kõigest eeltoodust tuleneb, et komisjonile ei saa ette heita diskrimineerimiskeelu põhimõtte rikkumist. Seetõttu tuleb esimese väite neljas osa tagasi lükata.

3. Viies osa, mis käsitleb ülekaaluka üldise huvi olemasolu

117 Hageja väidab, et isegi kui eeldada, et komisjon järeldas õigesti, et tema taotlus puudutab dokumente, mis on hõlmatud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 2 ette nähtud eranditega, oleks ta pidanud need esiteks avalikustama ülekaaluka üldise huvi tõttu, mis seisneb õiguse tagamises tõhusale õiguskaitsevahendile vastavalt põhiõiguste harta artiklile 47.

118 Teiseks viitab hageja läbipaistvuse ja avaliku kontrolli olulisusele komisjoni tegevuse üle. Seega tuleb määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit tõlgendada uurimise eesmärgi kaitse eesmärki silmas pidades ning komisjonil ei tohiks olla lubatud seda erandit kasutada üksnes eesmärgiga vältida avalikkuse kontrolli. Isegi kui hageja ei heida komisjonile ette, et ta ei algatanud ELTL artikli 258 alusel Slovaki Vabariigi vastu liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlust, kuna see otsus on hõlmatud tema kaalutlusõigusega, on see institutsioon siiski vastutav oma tegevusetuse eest liidu kodanike ees.

119 Liikmesriikide eelarve kaitsmine hävitava mõju eest, mida avaldab võidujooks riigiabile, ja komisjoni otsuste täitmine selles valdkonnas teenib kumbki ülekaalukat üldist huvi, mitte hageja erahuvi. Nagu märkis komisjon oma uuringus liidu riigiabieeskirjade kohaldamise kohta riigisisesel tasandil, rõhutasid kaks Saksamaa institutsiooni üldist huvi, mis on seotud ebaseadusliku riigiabi tagasinõudmisega.

120 Hageja lisab, et liidu kohus tõlgendas ja kohaldas kitsendavalt määrust nr 1049/2001, mida kritiseeris Euroopa Parlament, samas kui kõiki erandeid õigusest tutvuda dokumentidega või selle õiguse mis tahes piirangut tuleb tõlgendada kitsalt. Kuna tema taotlus ei puuduta dokumenti või teavet, mis on osa komisjoni toimikust riigiabi kohta, mida Slovaki Vabariik andis NCHZ-le, ei tohiks komisjonil lubada veelgi piirata liidu kodanike põhiõigust tutvuda dokumentidega.

121 Komisjon vaidleb hageja argumentidele vastu.

122 Olgu märgitud, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 2 on ette nähtud, et „[i]nstitutsioonid keelavad juurdepääsu dokumentidele, mille avaldamine kahjustaks“ muu hulgas „kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärki, välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve“.

123 Nagu on meenutatud eespool punktis 43, ei välista määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud uurimise eesmärgi kaitsega seotud erandil põhinev üldine konfidentsiaalsuse eeldus võimalust tõendada, et esineb ülekaalukas üldine huvi, mis õigustab taotletud dokumentide avalikustamist.

124 Kohtupraktika kohaselt on ülekaalukale üldisele huvile tugineva isiku ülesanne tuua konkreetselt välja asjaolud, mis õigustavad asjaomaste dokumentide avalikustamist (vt 14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 94 ning seal viidatud kohtupraktika; vt selle kohta ka 14. juuli 2016. aasta kohtuotsus Sea Handling *vs.* komisjon, C-271/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:557, punkt 40).

125 Seega on määruse nr 1049/2001 artiklis 4 ja eeskätt selle lõikes 2 ette nähtud erandnormide mõte seada tasakaalu konkreetse juhtumi puhul esinevad vastandlikud huvid, milleks on ühelt poolt huvid, millele asjaomaste dokumentide avalikustamine tuleks kasuks, ja teiselt poolt huvid, mida avalikustamine kahjustaks. Dokumentidega tutvumise taotluse kohta tehtav otsus sõltub küsimusest, milline huvi peab peale jääma konkreetsel juhul (vt 7. septembri 2017. aasta kohtuotsus AlzChem *vs.* komisjon, T-451/15, ei avaldata, EU:T:2017:588, punkt 66 ja seal viidatud kohtupraktika).

126 Hageja argumente tuleb analüüsida nende põhimõtete alusel.

127 Käesolevas asjas toob hageja esiteks hagiavalduses esile ülekaaluka üldise huvi, milleks on põhiõiguste harta 47 kohaselt õiguse tagamine tõhusale õiguskaitsevahendile. Seda etteheidet ei ole siiski vaja analüüsida, kuna kohtuistungil sellekohasele küsimusele vastates kinnitas hageja, et taotletud dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumise ja põhiõiguste harta artikliga 47 tagatud kohtuliku kontrolli tõhususe vahel puudub otsene seos. Ta märkis samuti, et Üldkohus ei pea arvesse võtma viidet ülekaalukale üldisele huvile, mis seisneb õiguse tagamises tõhusale õiguskaitsevahendile, nagu on mainitud esimese väite viienda osa pealkirjas, mille kohta tehti märge kohtuistungi protokolli.

128 Teiseks toob hageja määruse nr 1049/2001 põhjendusele 2 viidates esile läbipaistvuse ja avaliku kontrolli tähtsuse komisjoni tegevuse üle, kellel ei tohiks lubada kasutada sama määruse artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit üksnes selleks, et korvata tema tegevusetust ja vältida avalikkuse kontrolli.

129 Tuleb märkida, et läbipaistvusega seotud huvi on kahtlemata avalik huvi, kuna see on objektiivne ja üldine (11. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Arca Capital Bohemia *vs.* komisjon, T-440/17, EU:T:2018:898, punkt 76; vt samuti selle kohta 12. mai 2015. aasta kohtuotsus Technion ja Technion Research & Development Foundation *vs.* komisjon, T-480/11, EU:T:2015:272, punkt 78 ning seal viidatud kohtupraktika). Siiski, nagu on meenutatud eespool punktis 37, on liidu kohtud seoses komisjoni tegevuse läbipaistvuse ja avaliku kontrolliga tunnistanud, et tema haldustegevus ei nõua sama laiaulatuslikku dokumentidega tutvumist kui see, mida nõuab liidu institutsiooni seadusandlik tegevus. Käesolevas asjas kuuluvad taotletud dokumendid ilmselgelt haldusmenetlusse, see tähendab komisjoni otsuse alusel riigiabi tagasinõudmise menetlusse.

130 Lisaks ei saa üldised kaalutlused läbipaistvuse põhimõtte ja üldsuse õiguse kohta saada teavet institutsioonide töö kohta õigustada selliste dokumentide avalikustamist, mis on seotud komisjoni otsuse täitmise kontrollimise menetlusega, mille tulemusel võib pöörduda Euroopa Kohtusse vastavalt ELTL artikli 108 lõike 2 teisele lõigule ja mis on võrreldav liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse kohtueelse etapiga (vt eespool punkt 75) (vt selle kohta 16. juuli 2015. aasta kohtuotsus ClientEarth *vs.* komisjon, C-612/13 P, EU:C:2015:486, punktid 91 ja 93).

131 Sellega seoses tuleb meenutada, et komisjon peab juhul, kui ta leiab, et liikmesriik on oma kohustusi rikkunud, hindama selle liikmesriigi suhtes menetluse algatamise otstarbekust, tegema kindlaks, milliseid sätteid ta on rikkunud, ning valima hetke, mil ta algatab tema suhtes ELTL artikli 108 lõike 2 teises lõigus ette nähtud menetluse. Järelikult ei ole hagejal või kodanikul õigust komisjonilt nõuda, et viimane võtaks teatava seisukoha, või vaidlustada komisjoni keeldumist algatada menetlus Slovaki Vabariigi suhtes (vt selle kohta analoogia alusel 14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punktid 60 ja 61).

132 Järelikult eitab eesmärk, millele hageja tugineb taotletud dokumentide avalikustamise õigustamiseks ja mis seisneb kontrollis komisjoni tegevuse üle asjaomase otsuse 2015/1826 täitmise kontrollimise menetluses, vastupidi sellele, mida väidab hageja, kaalutlusõiguse olemasolu, mis on sellel institutsioonil ELTL artikli 108 lõike 2 teises lõigus ette nähtud menetluses, samas kui üldise konfidentsiaalsuse eeldusega, mis hõlmab sellise menetlusega seotud kõiki dokumente, püütakse kaitsta just nimelt komisjoni tegevuse otstarbekust nende raames (vt selle kohta analoogia alusel 14. novembri 2013. aasta kohtuotsus LPN ja Soome *vs.* komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punktid 61, 63 ja 65).

133 Lisaks, nagu ta õigesti märkis, hoolitseb komisjon selle eest, et üldsust teavitataks pressiteadete avaldamise teel konkreetsete rikkumistoimikute menetlemise seisust (vt selle kohta 23. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus Justice & Environment *vs.* komisjon, T-727/15, ei avaldata, EU:T:2017:18, punkt 60).

134 Lisaks viitab hageja sisuliselt üldisele huvile, mis on seotud riigiabi käsitlevate komisjoni otsuste täitmisega, üldisele huvile, mis on seotud liikmesriikide eelarve kaitsmisega hävitava mõju eest, mida avaldab võidujooks riigiabile, ja üldisele huvile, mis on seotud kohustusega kanda liikmesriikide eelarvesse tagasi ebaseaduslik ning siseturuga kokkusobimatu riigiabi, mis on ette

nähtud riigiabi käsitlevas otsuses. See argument ei ole siiski tulemuslik. Nagu komisjon väidab, ei võimalda taotletud dokumentidega tutvumise võimaldamine tagada üldist huvi kaitsta liikmesriikide eelarvet, nõudes ebaseadusliku riigiabi tagasi.

135 Lõpuks väidab hageja, et liidu kohus kohaldas määrust nr 1049/2001 kitsendavalt, samas kui kõiki erandeid õigusest tutvuda dokumentidega või selle õiguse piiranguid tuleb tõlgendada kitsalt ning sisuliselt ei kuulu tema taotlus uurimise eesmärgi kaitsva erandi alla. Kuna ta aga vaidleb vastu asjaolule, et tema dokumentidega tutvumise taotluse suhtes võib kohaldada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit, siis puudutavad tema argumendid eraldiseisvat küsimust sellest, kas erandi kohaldamisel võimaldab sellist kohaldamist välistada ülekaalukas üldine huvi. Seega ei ole need argumendid käesoleva osa raames asjakohased. Neid argumente pealegi analüüsiti ja need lükati tagasi käesoleva väite esimese osa raames.

136 Järelikult tuleb esimese väite viies osa ning esimene väide tervikuna tagasi lükata, ilma et oleks vaja analüüsida selle väite kolmandat osa, kuna erand, mille eesmärk on kaitsta liidu institutsioonide läbiviidud uurimist, oli vaidlustatud otsuse vastuvõtmise põhjendamiseks iseseisev ja piisav alus ning kuna selle otsuse teises põhjenduses, mis puudutab ärihuve kaitsvat erandit, sisalduv võimalik viga, mis on esimese väite kolmanda osa ese, ei mõjuta igal juhul selle otsuse õiguspärasust.

C. Teine väide, et ei ole esitatud põhjendusi selle kohta, miks keelduti võimaldamast tutvuda taotletud dokumentidega mittekonfidentsiaalses versioonis või komisjoni ruumides

137 Hageja märgib, et ta tegi kordustaotluses ettepaneku võimaldada tutvuda dokumentidega mittekonfidentsiaalses versioonis või komisjoni ruumides. Komisjon leidis siiski, et kuna üldine konfidentsiaalsuse eeldus on kohaldatav osalise avalikustamise suhtes, siis ei saa võimaldada osalist tutvumist dokumentidega. Hageja leiab, et kuna ta lükkas ümber kõik põhjused, mis võivad õigustada keeldumist avalikustada taotletud dokumente, sealhulgas komisjoni viidatud üldised konfidentsiaalsuse eeldused, siis tuleneb komisjoni arutluskäigust vastupidi, et ta oleks pidanud rahuldama hageja taotluse, võimaldades vähemalt osaliselt tutvumist või dokumentidega tutvumist komisjoni ruumides vastavalt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikele 6 ja artiklile 10. Komisjon ei esitanud selle kohta siiski oma keeldumise põhjuseid.

138 Komisjon vaidleb hageja argumentidele vastu.

139 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peavad ELTL artikliga 296 nõutud põhjendused vastama asjaomase akti olemusele ning neist peab selgelt ja üheselt selguma akti andnud institutsiooni arutluskäik, nii et asjaomastel isikutel on võimalik võetud meetme põhjuseid mõista ja pädeval kohtul kontrolli teha (22. aprilli 2008. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Salzgitter, C-408/04 P, EU:C:2008:236, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).

140 Peale selle olgu meenutatud, et põhjendamiskohustuse rikkumise väite puhul on tegemist menetlusnormide rikkumise väitega, mis niisugusena erineb vaidlusaluse otsuse põhjenduste ebatäpsust puudutavast väitest, mida tuleb käsitleda selle otsuse põhjendatuse uurimisel (vt selle kohta 2. aprilli 1998. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 67, ning 19. juuni 2009. aasta kohtuotsus Qualcomm *vs.* komisjon, T-48/04, EU:T:2009:212, punkt 179). Otsuse põhjendamine tähendab nimelt nende põhjuste formaalset väljendamist, millele otsus tugineb. Kui neis põhjendustes on tehtud viga, siis mõjutab see otsuse sisulist õiguspärasust, mitte aga otsuse põhjendatust, mis võib olla piisav ka valesid põhjendusi esitades (vt 10. juuli 2008. aasta kohtuotsus Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs.* Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 181 ja seal viidatud kohtupraktika).

141 Vaidlustatud otsuses analüüsis komisjon võimalust võimaldada hagejal osaliselt tutvuda asjaomaste dokumentidega vastavalt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikele 6. Ta täpsustas, et taotletud dokumendid on siiski hõlmatud üldise konfidentsiaalsuse eeldusega, mis põhineb sama määruse artikli 4 lõike 2 esimeses ja kolmandas taandes ette nähtud eranditel, ning et selline eeldus välistab võimaluse lubada toimikuga tutvuda osaliselt. Ta viitas sellega seoses 14. juuli 2016. aasta kohtuotsusele Sea Handling *vs.* komisjon (C-271/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:557, punkt 61).

142 Seega tuleb asuda seisukohale, et komisjon esitas põhjused, miks ta jättis rahuldamata hageja taotluse tutvuda dokumentidega mittekonfidentsiaalses versioonis või komisjoni ruumides. Nii andis ta hagejale võimaluse mõista põhjusi, miks see taotlus rahuldamata jäeti, ja võimaldas Üldkohtul teha kontrolli. Järelikult on vaidlustatud otsus selles osas piisavalt põhjendatud.

143 Pealegi osas, milles hageja väidab, et kuna ta lükkas ümber kõik põhjused, mis võivad õigustada keeldumist avalikustada taotletud dokumente, oleks komisjon pidanud võimaldama tutvuda dokumentidega mittekonfidentsiaalses versioonis või komisjoni ruumides, tuleb tõdeda, et ta ei viita vaidlustatud otsuse põhjenduse puudumisele või ebapiisavusele, vaid vaidlustab selle põhjendatuse. Ka need argumendid ei ole igal juhul tulemuslikud. Nimelt, kuna komisjon võis ilma õigusnormi rikkumata ja hindamata jätta rahuldamata hageja taotletud dokumentidega tutvumise taotluse, esitades üldise konfidentsiaalsuse eelduse, põhinevad hageja argumendid valel eeldusel.

144 Järelikult tuleb teine väide tagasi lükata.

145 Arvestades kõiki eeltoodud kaalutlusi, tuleb käesolev hagi jätta rahuldamata.

V. Kohtukulud

146 Kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (viies koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja AlzChem AG-lt.

Spielmann Spineanu-Matei Mastroianni

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 29. septembril 2021 Luxembourgis.

Allkirjad